

určité podle jeho právního názoru nedovolené jednání žalovaného společenstva ve smyslu § 1295 obec. zák. obč. a proto také jest pořad práva pro tento spor nepřipustný. Pokud při jeho rozhodování jest se obíratí otázkami práva veřejného, jde jen o otázky předurčující, k jejichž řešení jsou soudy oprávněny (§ 190 c. ř. s.). Jde o spor o náhradu škody a na žalobci bylo, aby dokázal, že žalované společenstvo něco učinilo neb opominulo, z čeho žalobci vznikla škoda v žalobě uplatněná, tudíž aby bylo žalobcem prokázáno nějaké zavinění žalovaného společenstva a příčinná souvislost tohoto zavinění se škodou žalobci způsobenou. To se žalobci nezdařilo. Potvrzení pracovního vysvědčení žalobcova náleželo podle § 114, písmeno f), § 14 živnostenského řádu a také podle § 2 zák. č. 112/27 Sb. z. a n., kterým se zavádí průkaz způsobilosti pro živnost hostinskou a výčepnickou, k úředním povinnostem žalovaného společenstva, jejichž řádné plnění podléhá podle § 127 živn. řádu dozoru živnostenského úřadu dozorčího. Zákonný zástupce žalobcův byl tudíž podle tohoto zákonného ustanovení oprávněn, měl-li za to, že dodatek na pracovním vysvědčení žalobcově žalovaným společenstvem připojený ohrožuje možnost získání dalšího zaměstnání pro žalobce, stěžovati si na opatření žalovaným společenstvem učiněné u dozorčího úřadu živnostenského a u něho se domáhati nápravy a odstranění dodatku podle žalobcova tvrzení závadného. Žalobce však nepřednesl za sporu, že se o nápravu u dozorčího úřadu živnostenského pokusil, a ani netvrdil, že by jeho pokus byl býval bezvýsledný, kdyby jej byl učinil. Nelze vyloučiti, že dozorčí úřad živnostenský by byl stížnosti jeho vyhověl a dodatek z pracovního vysvědčení nařídil odstraniti a tím příčinu žalobcem tvrzené škody odstranil. Neprávem proto žalobce nedbaje opominutí svého zákonného zástupce uplatňuje jako právní podklad žaloby na náhradu jím tvrzené škody zavinění žalovaného společenstva.

Čís. 15382.

Nárok na výživné vyměřené rozvedené manželce podle dvor. dekretu ze 4. května 1841, čís. 531 Sb. z. s. jest výživným ze zákona ve smyslu § 502, odst. 3 c. ř. s. v doslovu čl. I čís. 2 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 10. září 1936, Rv II 377/36.)

Žalobkyně napadá potvrzující rozsudek odvolacího soudu vydaný v rozvodovém sporu též co do výše výživného přisouzeného jí podle dvorského dekretu ze dne 4. května 1841 čís. 531 Sb. zák. soudních.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání do výše přiznaného výživného.

D ů v o d y:

Jde o nárok rozvedené manželky na výživné podle dvor. dekretu ze dne 4. května 1841 čís. 531 Sb. z. a. Tu jest dáno soudu zmocnění, aby uváže, zdali v jednotlivém případě vzhledem k zvláštním okolnostem

jeho (stupni viny obou manželů a majetkovým poměrům jejich) nemluví důvody slušnosti pro přiznání výživného manželu, jí je přiznal. Toto zmocnění soudu se zakládá na uvedeném ustanovení zákonném. Jestliže dle čl. I. čís. 2 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n. není přípustné dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu, jde-li o výměru výživného ze zákona, jest tento pojem vzhledem k účelu zákona chápati jen jako protivu k výživnému ze smlouvy. Poněvadž tu nejde o toto výživné, jest i výživné podle cit. dvor. dekretu považovati v tomto smyslu za výživné ze zákona a jest proto dovolání nepřipustné.

Čís. 15383.

Kto sa na rube zmenky podpísal s výslovným dodatkom »ako člen správy«, nie je z podpisu osobne zaviazaný.

(Rozh. z 10. septembra 1936, Rv IV 313/36.)

Zmenku, ktorú žalujúca strana proti žalovanému zmenkovou žalobou uplatnila, podpísal tento na rube tým spôsobom, že za blankoindosamentom remitenta zmenky napísal svoje meno s dodatkom »ako člen správy«. Zmenka bola adresovaná na Potravné družstvo pre S. a okolie a ním akceptovaná. V námietkach proti zmenkovému platebnému príkazu namietať žalovaný medzi iným, že zmenku opatril blankoindosamentom nie v svojej osobe, ale len ako člen správy Potravného družstva pre S. a okolie, tak že zo svojho podpisu na rube zmenky nie je osobne zaviazaný.

O b a n i ž š i e s ú d y námietky žalovaného zamietly a zmenkový platebný príkaz ponechaly po výšku sníženej žalobnej sumy v účinnosti. Z d ô v o d o v rozsudku o d v o l a c i e h o s ú d u: Žalovaný kladl jak před prvním soudem, tak i v odvolacím řízení velkou váhu na tu skutečnost, že směnku podepsal jako indosant s doložkou »jako člen představenstva«, a vyvozuje z této doložky, že osobně za směnečný dluh neručí, poněvadž tato doložka má též význam jako doložka sine obligo, uvedená v odst. 2 § 12 směn. zák. Tato interpretace je mylná, neboť tak dalekosáhlý význam doložka, označující určitý poměr indosanta k akceptantovi, nemá. Praxe připouští osvobození od garančního následku indosamentu pouze tehdy, když indosant připojí doložku, která s vyloučením každé pochybnosti vylučuje jeho úmysl ručiti za směnečný peníz. Žalovaný pak tím méně může se tohoto účinku dovolávat, neboť jako advokát by jistě připojil takovou doložku k svému indosamentu, která by odpovídala předpisu odst. 2 § 12 směn. zák., kdyby chtěl svoje ručení vyloučiti. Kromě toho se žalující strana právem dovolává toho, že má v rukou vlastnoručně podepsané prohlášení žalovaného ze dne 15. září 1931, ve kterém se žalovaný výslovně již předem vzdává jakýchkoli námitek proti směnce.

N a j v ý š š í s ú d rozsudok odvolacieho súdu zmenil a zmenkový platebný príkaz dotyčne žalovaného zbavil účinnosti.